

както тѣ бждатъ опредѣлени отъ Главнитѣ Съюзни и Сдружени Сили.

Чл. 60. България се задължава да признае пълната сила на мирнитѣ договори и допълнителнитѣ конвенции, които сж сключени или ще бждатъ сключени отъ съюзнитѣ и сдружени Сили съ Силитѣ, воювали на страната на България, да приеме постановленията, които сж взети или ще бждатъ взети досежно териториитѣ на бившата германска Империя, на Австрия, Унгария и турската Империя и да признае новитѣ държави въ опредѣленитѣ имъ по този начинъ граници.

Чл. 61. Никой отъ жителитѣ на териториитѣ, отстѣпени отъ България съобразно съ настоящия договоръ, не ще може да бжде обезпокоенъ или зле третиранъ, поради политическото му поведение отъ 28 юлий 1914 год. насамъ или поради уреждането на поданството му съобразно съ настоящия договоръ.

*Чл. 62.*⁴⁷⁾ България заявява, че признава протектората на Франция върху Мароко и се задължава да не дири, нито за себе си, нито за поданицитѣ

et de l'Etat tchécoslovaque, telles que ces frontières auront été fixées par les Principales Puissances alliées et associées.

Art. 60. La Bulgarie s'engage à reconnaître la pleine valeur des Traités de paix et Conventions additionnelles qui sont ou seront conclues par les Puissances alliées et associées, avec les Puissances ayant combattu aux côtés de la Bulgarie, à agréer les dispositions qui ont été ou seront prises concernant les territoires de l'ancien Empire allemand, de l'Autriche, de la Hongrie et de l'Empire ottoman, et à reconnaître les nouveaux Etats dans les frontières qui leur sont ainsi fixées.

Art. 61. Aucun des habitants des territoires cédés par la Bulgarie en conformité du présent Traité ne pourra être inquiété ou molesté, en raison de son attitude politique depuis le 28 juillet 1914 ou en raison du règlement de sa nationalité en vertu du présent Traité.

Art. 62. La Bulgarie déclare reconnaître le protectorat de la France sur le Maroc et s'engage à ne réclamer pour elle ni pour ses nationaux le

⁴⁷⁾ Протектората на Франция върху Мароко е учреденъ чрезъ договора съ Шерифското Правителство въ Фецъ отъ 30 Мартъ 1912 г. Тоя актъ се предшества отъ договора сключенъ между Англия и Франция на 8 Апрельъ 1904 г., по уреждане спороветѣ, които бѣха възникнали между тѣхъ, както по ловидбата на риба въ Нова Земя, така и по разграничение сферитѣ на влияние въ Сиамъ и пр. Франция, отказала се отъ всѣкакви претенции върху Египетъ, получи свобода на действие въ Мароко. По-късно Франция сключи и други договори съ Испания, преко заинтересувана въ Мароко, подъ чиито протекторатъ остана малка крайбрежна зона на северъ. Сжщо и съ Германия. Последната, съ отиването на кайзеръ Вилхелмъ II въ Танджеръ, открито манифестира независимостта на Мароко въ лицето на Султана. Появилитѣ се търкания бидоха уредени съ Акта отъ 7 Апрельъ 1906 г. на Международната Конференция въ Алжезирасъ, допълненъ съ договоритѣ между Франция и Германия отъ 9 Февруари 1909 г. и тоя отъ 4 Ноември 1911 г. По тоя начинъ и съ Германия се уреди спороветѣ, като тя доби въ екваториална Африка граница до дѣсния брѣгъ на р. Конго, а въ замѣна на това се отказа окончателно отъ всѣка намѣса въ Мароко.

България не е сключвала договори съ Мароко, нито преди 11. X. 1915 г., нито следъ тая дата, тъй че обезсилването имъ прокарано въ чл. 62 се явява безпредметно и изглежда, че съставителитѣ на Договора по аналогия на Версайския, Трианонския и др. договори сж прокарали тоя принципъ и за малка България.

Алинея II-ра визира облагитѣ, по чл. 151 отъ мирния договоръ (гл. забележитѣ къмъ казанитѣ текстове), които облаги Франция осигурява и на Мароко.